

UJ FOLYAM. V. KÖTET

4. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. JANUÁR 22.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti - utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

A SZUSZ.

— Humorisztikus regény, írta Szabó Endre. —

III.

(4. közlemény.)

JÖTTÜNK-MENTÜNK: SZÁZ FORINT.

Részeg volt a nagy-apám is hajdanán,
Mikor király-választás volt Pest-Budán.

— Már hogyan ismerném kigyelmedet?

Debizony csak megállt; nem tudta hogy micsoda rangba helyezze ezt az embert. Végre kinjában az a gondolata jött, hogy inkább főispánnak mondja, mint bakternek.

— Hogyan ismerném kigyelmedet? hát hiszen csak tudom tán, hogy kigyelmed a csarabulyi polgármester. Ez jó fogás volt.

Savanyú Mihálynak megvillant a szeme; tetszett neki, hogy feljebb néztek, mint a mi. Nagy füstöt fújt a pipájából s kegyes leereszkedéssel megmagyarázta, hogy ő nem polgármester ugyan, hanem mindenesetre városi tanácsos, ez a jeles ember pedig, a ki itt déli álmát alusza, Loncsár András uram, igaz, hogy csizmadia, hanem azon kívül a város egyik legokosabb embere. Ezt még Szegeden is tudják... hát Pesten mennyivel inkább kellene őt ismerni, a hol annyi okos ember van?

— Mink ketten vagyunk a város világító fáklyája, — fejezte be a magyarázatot nem kis önérzettel.

E közben többször töltöttek, kvaterkázta, aztán már jócskán este felé hajlott az idő.

Csalomár nem akarván elszalajtani a képviselő-keresőket, meghívta őket vacsorára.

El is mentek vacsorára, a mi annyiból állt, hogy felkeltek attól az asztaltól, a melyik mellett az ebédet megkezdtek, hogy a pinczerek letakarítsák az égett végű gyufákat, szétszört fogvájókat, pipa- és szivarhamut, a szerte heverő dugaszokat, kenyér-darabokat és egyéb maszatot, — aztán átültek egy másik üres asztalhoz. Loncsár uram is átdöcögött, csodálatos módon megőrizve még ilyen pityókos állapotában is azt az ösztönét, hogy a holmiját el ne hagyja: vitte magával a szeredását és a hosszú botot.

A vacsoránál félig-meddig meg is egyeztek, hogy tehátlan Csalomár Györgyöt hívják meg képviselő-jelöltnek. Loncsárnak is volt egy kis ideig tartó lucidum intervalluma, t. i. míg a rostélyosát megette s a közben hol a fejével bölintott, hol a vállával adott feleleteket: ő nem bánja, jó lesz; bánja is ő: Savanyú uram a soros. Tán nem is igen tudta, hogy miről van szó.

Vacsora után meg csak el kellett menni egy kis fekete kávéra valamelyik szebb kávéházba. — Épen a szomszédságban van a «Fiume»-kávéház. Csalomár igen

bökezü jelöltnek bizonyult. Savanyú uram már parolázott vele, hogy «éljen Csalomár; hiába jön oda akárki, úgy elbukik mint a zsák, csak Csalomár lehet meg».

Csak mikor éjjel utánra került az idő s miután egy-néhány csésze tea és fekete kávé és hidegvíz küldetett le a borok által előidézett zavargások lecsendesítésére s a szükségelt felvilágosítások eszközlésére, lett Savanyú uram lassankint fukarabb és fukarabb a beszédével, parolázásával és kezdte magát Csalomárra nézve baljóslatú szerénységgel viselni, immár háromszor is mosolygván addig, míg egyet szólván.

Másfelől még Loncsár uramnál sem tévesztette el a hatását a józanító ital. Egyszerre csak felmeredt álmatag kedély-hangulatából. Először olyan fureszt érzett, mintha szemei előtt valami sűrű szita fogná fel a tisztán való látást: a fényes gáz-lángok körül millió apró sugarak vibráltak, Savanyú uramat csak körvonalaiban látta, s mert épen akkor nem volt fején a báránypipka, semmikép sem akarózott neki a mellette ülő figurát Savanyúnak nézni, hanem csak egy, a székre letett bekesnek. Csalomár fekete alakjára meg épen nem eszmélt, légfölebb aképen, hogy a csarabulyi kocmába képzelte magát, oda is csak éjjel utáni időben, mikor már a cigány-primás le szokta tenni a vonót es oda ül a vendégek közé: talán hát ez a Csicsa-czigány?

Csalomár a pinczért hívandó a kávék kanállal rávert a pohárra. Loncsár András az éles hangra egy ujjnyival megint feljebb tápaszkodott ülésében... a szita kezdett szemei elől eltűnni... világosabban látott... Savanyúra már egészen jól ráismert. Megnyugodott, a mi abból látszott, hogy otthonosan szeleset ásitott, megtörülte a szemét... Még egy rántás a fél derekáva jobbról, a másik fél derekával balról s egészen helyre igazodott, egész természetes peckességével ült az asztalnál. Józanodásának nagyobb bizonyosságául mindjárt megtapogatta a kalapját, szeredását és botját, hogy megvannak-e? aztán letette a két alsó keze-szarát, amúgy naicska módjára az asztalra s most már egész bölesen tekintett szét.

Savanyú Mihály uram meg azalatt megint szépen lekonyult az ő rendes, szerény formájába s a csarabulyi deputáció ezzel megint vissza zökkent a status quo ante állapotba.

Csak hát mit akar itt ez a fekete úr? Ez a kérdés kezdte bántani Loncsár András uramat. Hiszen úgy nézi, hogy ismerősfele, talán látta is már ma valahol? de ki légyen? Lopva pislogott rá. S mert látta, hogy most már megint neki kell átvenni a sorosságot, nem nyugodott addig, míg ez iránt nem tájékozta magát.

Alig is fordult hátra Csalomár, hogy az oda jött pinczérrel beszéljen: Loncsár átsúgott a tenyere mellett Savanyúnak:

— Tanácsos uram, hát e' ki?

Savanyú lomboz nézett pályatársára, aztán oda rántotta a bal vállát a fülehez, a tenyerét szétterpesztette. A mivel azt akarta mondani, hogy «tudom is én, ki? bánom is én, ki? kigyelmed a soros»

Loncsár uram fészkelődését észre vette Csalomár, sőt tán a tudakozódását is meghallhatta, mert megint vissza fordulva, barátságosan rátenyerelt a Loncsár uram vállára:

— No, nemzetes uram, hát beszéljünk most már mink ketten is. Már Savanyú urammal egészen megállapodtunk.

— Miben? — kérde Loncsár, mint a kit most vertek fel álmából.

— Hát a jelöltségben. Savanyú uram azt mondta, hogy a csarabulyi jelöltséget nekem ajánlják fel.

Savanyú úgy tett a fejével, hogy csakugyan olyanformán áll a dolog.

— Tudniillik én Csalomár György képviselő vagyok.

— Az isten éltesse, mondá méltóságosan Loncsár András uram, oda markolva a Csalomár kezéhez.

— Reményem, hogy nemzetes uramnak se lesz kifogása.

— Lenni lesz, de azt majd eligazítjuk. — felelt Loncsár András tekintélyvel, miközben minden oldalról jól megnézte magának a jelöltet.

A szemlével meg lehetett elégedve, mert mosolyogni méltóztatott.

— Hanem most már késő van, majd holnap tessék tisztelegni, — mondá olyan kegyesen, mint egy miniszter, mikor audienciára rendel valakit.

Harmad-negyednap mulva aztán haza felé mentek a csarabulyi küldöttek. Nagyon elégedett arcuk volt, úgy látszik: jól végeztek; aztán mindketten egyforma vidámak, egyforma értelmi állapotban voltak, a miből azt lehet következtetni, hogy valakinél ebédre voltak hivatalosak, a hol nem lehetett annyit inni, hogy az egyik tökéletesen elveszítse, a másik meg tökéletesen visszanyerje a bölesességet.

Estére hajlott a nap, mikor Csarabuly főutcájára, a vasútról gyalogszerrel jöven, beértek. — A mesterlegények már kint pipáztak a kapuban, a leány-cselédek sűrűn jártak a piac közepén álló szivattyús kúthoz, hogy éjjelre ellássák a házat vízzel; egyszóval:

elég népes volt a tér, mikor a két csarabulyi bölcs alakja feltűnt a piacz szélén.

Hát egyszer csak szörnyű, hápogáshoz hasonló kiabálás hallatszik. A piacz közepén egy gyékény-sátor alatt áll egy képzelhetetlen kövérségű asszonyi állat; előtte egy asztalon szalonna, kenyér, tőpörtyű, vörshagyma, ugorka, perez stb.; a hölgy arca mint a haragosan vörös színben fölkelő holdvilág, három tokával; melle minden mozdulatra úgy hullámszik, mint két tál riczinus-olaj; perferiája megcsúfol minden gönczi hordót... Ez Csarabuly híres kofája: Varangykos Rézi. Ő hápogta el magát, mikor meglátta Loncsár és Savanyú uraimékat... két kezét a csipőjére tette....

háta mögött egy kő-szent állt, a mely karjait áldólag terjeszté ki felette... s ő rákezdte:

— Haj, haj! Oda nézzen szomszéd-asszony, oda nézzen komám-asszony! Oda nézzen az egész nemes város. Ott jönnek a csarabulyi bölcsök. (Ez exordium után a nemes hölgy egyet köhintett, a hápogás eltűnt s helyette éles, fület metsző rikácsolás következett.) Isten hozta, nem is vártuk ilyen korán, szatyán-fülű uraimék! Hogy szolgál a kedves egészségek? Persze hogy jól: nagy urakkal ettek-ittak vagy egy hétig; hej, hiszen lennék csak én a város, majd megszámloltnám én kigyelmekeket. Hát van-e követ? mi? Persze hogy van! De minek már, mikor más hamarabb kerített nekünk követnek valót! Úgy ám! A míg kigyelmekek a bolondját járták Pesten, az alatt Kerekes fiskárus úr már régen vissza is küldte a követjelöltet: tegnapelőtt itt

ezen a szent helyen tartotta meg a prograncs-beszédjét... Elmehetnek már kigyelmekek jeget aszalni: az lesz a követ, a kit Kerekes fiskárus úr idehozott, a Csentelyi Béla úr; éljen! (Valamennyi kofa, cseléd s inasgyerek utána ordítja, hogy «éljen!») Az ám a legény, a Kerekes fiskárus úr! Mig kigyelmekek odafent költik a város pénzét, ő azalatt megteszi az útát maga költségén, persze hogy siet is vissza, mer' itthon is dolga van neki, kivált akkor, mikor Loncsár uram nincs ide haza, mer' ki vigyázzon hát az egyedül maradt Julit leányasszonyra, hihihí! (Cselédek, inasfiúk, kofák: Hihihí! bahahaha! hehehe! Prühühühüü! Huhuhuhú!) Bizony, hallja Savanyú tanácsos

uram, kigyelmed is okosabban tenné, ha az úri hugára, az Ágnes kisasszonyra gondolna! a helyeit, hogy a városnak követet keres, keresne már egyszer egy vőlegényt az Ágneskének! Tudja kigyelmed, hogy addig el nem múlik az örökös kólikája, a míg férjhez nem adják? Akármit beszél a doktor: én mondom, Varangykos Rézi. Már rá is férne a vőlegény az Ágneskére, mert bizony nem huszonhét esztendő s ő, a mint ő állítja, hanem harminczkettő, a mint én jól tudom. Ott voltam a keresztelesénél.

A város is okosabbat tehetne, mint hogy kigyelmekeket ide-oda küldözi. Nincs más dolga a városnak? Hát a kommasszáció megvan-e már? hát a piacz ki van-e már kövezve? hát a káptalani adósságot kifizette-e már? Hát a legelőt felosztotta-e már? (Ezekre kezdtek a férfiak is, legalább az ablakokban megjelenni.)

Azután ott van az iskola! Nem férnek belé a gyerekek, de kinek jut eszébe, hogy másféle iskola kellene már, mint volt ezelőtt száz esztendővel. Pedig az iskola az első: minden attól függ, ihun ez az újság is azt mondja. (Ezzel kihúzta a kötője zsebéből az ismert képes napilapot, s felolvasott belőle egy ujdonságot.)

Loncsár és Savanyú uram a felolvasást felhasználták s észrevétlenül elsompolyogtak a fura nép-szónok elől. Az pedig bevégezvén az idézetet, tovább folytatta a szónoklást. kegyetlenül neki menve városi, egyházi és világi hatóságoknak, míg nem újra vissza akart kerülni a csarabulyi két bölcsre, de látván, hogy azok elpárologtak, eltette máskorra a szónoklat végét; összepakolt s az időközben nagyra gyűlt hallgatóság éljenzése közben haza dőcögött.

Kivánjunk neki jó utat, nyugodalmas jó éjszakát, mert nekünk is szolgálatot tett, tudtunkra adván, hogy Kerekes Lajos már hozott képviselő-jelöltet Csarabulyra.

Folyt. köv.)

SZAVATARTÓ.

— Hogy ez a felöltő?

= Ötven florén, nocsád.

— Az sok; adok érte huszonötöt.

= Becsületemre mondom: nem adhatom negyven forintot alól.

— Sajnálom, akkor más boltba megyek.

= Dolfi! Siess, add oda te hozzonöt forintért a nocságának; én nem tehetem, mert becsület szavamat adtam.

SZEZON-KÉP.

Kéregető: Könyörgök alássan nagyságos asszonyom, tessék valamivel megsegíteni.

Úrnő: Jaj lelkem, magok tehetetlenek: látja, épen most megyek a magok javára a bálba, táncolni.

TRÉFÁS KÉRDÉSEK.

I.

— Hogy lehet az, hogy a Blau Kóbit agyonütötték és még se halt meg?...

= Csak úgy, hogy egy úr pofon akarta ütni Blau Kóbit, de az hirtelen lehajolt s így az ütés csak *agy-án* érte őt.

II.

— Hát az hogy történt, hogy Sobri Miskát csakugyan agyonlőtték, de — nincsen semmi baja se?

= Csak úgy, hogy mivel csakugyan agyonlőtték, tehát megszűnt neki minden baja.

MEGADTA NEKI.

A: Micsoda? te annak a vén lumpnak levelet írsz? És nem szégyeled így írni: «Nagyságos Úr!»

B: «Hát hogy szólítsam?»

A: «Írdd egyszerűen: «Kedves kollega».

UGYAN RÁSZEDTÉK.

Megcsipte az erdész Nagy Mihályt és Kiss Józsefet, a mint épen vitték haza a lopott fát. — A megijedt emberek, még mikor messziről látják az erdészt, elhatározzák, hogy rászedik az erdészt és egyik se a maga nevét fogja bediktálni; — a mit meg is cselekedtek a következőképen:

Erdész : Hogy hívják kendet ?

Kiss József : Engem úgy hínak, hogy Nagy Mihály.

Erdész : Hát kendet ?

Nagy Mihály : Engem meg úgy, hogy Kiss József.

EGY DRÁMAÍRÓNAK.

Egyre jobban tapsolt, használni akarván
Neked sok barátod.
Pedig hát ártottak; mivel kitapsolták
Szemünkből az álmod.

Révész Ernő.

SZINHÁZBAN.

Nagyon tetszett a vidéki urnak a darab zenéje, s hogy barátainak otthon előadhassa, esomót köt zseb-kendőjén, hogy el ne felejtse.

PÁRBESZÉD.

— Tegnap kutyáliter mulattunk; csak úgy reggel hat óra felé jutottam haza, még pedig jól becsipve!

— Nem féltél a feleségedtől, komám?

— Nem én, pajtás. Mert hazamenet elhatároztam, hogy ahányszor «lump»-nak, «akasztófára való»-nak és «gazember»-nek mond, azt beteszem a lutriba. Lesz szép három számom, tán még ternót is nyerek vele!

— Ugyan mondd meg nekem is! Én is megteszem őket a lutriba.

— Nem sokra mégy vele, komám, mint én; ehovannak ni: 96, 241 és 560!

Tableaux!

FELTALÁLTA MAGÁT.

Féleség: Jaj, Gyula, valami neszt hallok az ágy alatt..hátha valami tolvaj?

Férj: Ugyan ne ijedezz; bizonyosan az Ami kutya; várj, meg is nézem.

(A tolvaj feltalálja magát: megnyalja a lenyujtott kezet s reggelre odébb áll az összeszedett holmival.)

CAVALLÉR RENDŐR.

Rendőr: (A rabszállító kocsi bejáratánál.) Csend! Ne tclongjanak úgy, férfiak! Hölgyeké az elsőség.

PTOTESTÁL.

Szegények orvosa: «Itt van, öreg anyóka, irtam a bajára orvosságot; azt megcsináltatjuk».

Banya: «Köszönöm is alázatosan».

Orvos: «Aztán beveszszük».

Banya: «Jó lesz biz' az».

Orvos: «Akkor ágyba fekszünk, jól betakarozunk»...

Banya (közbe vág): Ujjé! ugyan már hova gondol a tekintetes ur».

KÉTELKEDŐ HITELEZŐ.

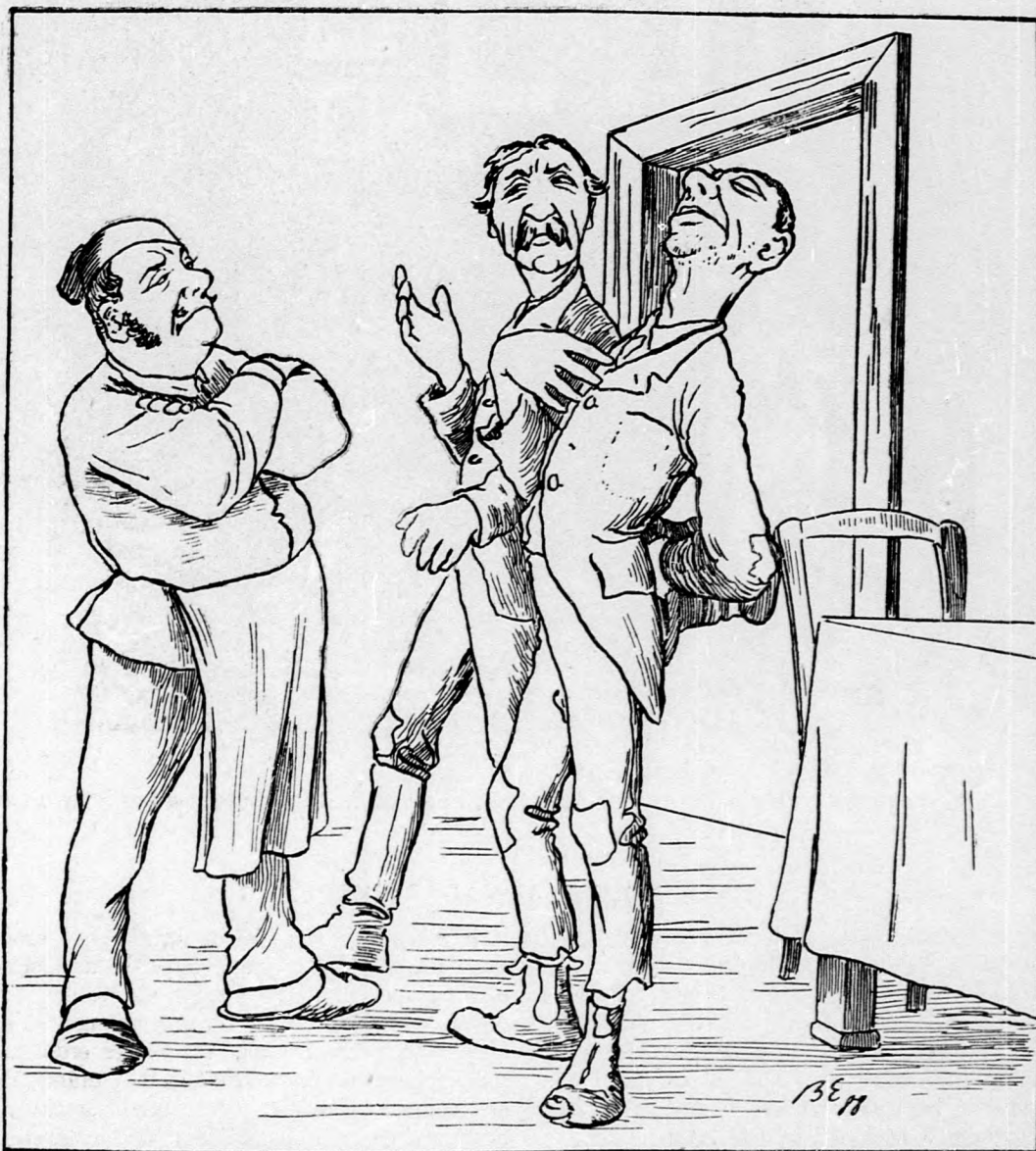
Bizonyos fizetést ígért Bertalan napra a süket adós hitelezőjének.

Hitelező: «Jól van András bácsi, csak úgy legyen. De hallotta-e maga most, a mit ígért?»

AKKOR SZÜKSÉGTELEN.

— Jaj, istenem, orvos úr! én meg fogok halni.

= Haj barátom, hát akkor minek hitt ide?

Korcsmáros : Mit akarnak? Csak kész fizetés mellett kapnak enni, inni.

Első vagabundus : Kérem, én jótállok a pajtásomért.

Korcsmáros : Úgy? hát maga kicsoda? micsoda nagy személy? sokra is megyek a maga jótállásával.

Második vagabundus : De kérem, ő érte meg osztán már én állok ám jót.

SZEMREHÁNYÁS.

— Barátom! házasodom megint!

≡ Óh te nem érdeveled meg, hogy az első feleséged meghaljon.

GYERMEK-SZOBÁBAN.

Anyja : Mit verekedtek megint?

Gyerekek : Édes mama épen azon czivakodunk, hogy melyikünk a jobb.

MAL-A-PROPOS.

Schillernek a híres «Rablók» című színművét adták az ideiglenesen felállított vidéki színházban.

Midőn a színész a következő jelenethez ér: «szörnyűség atyámat ily állapotban viszontlátni», egy hatalmas ökör jelenik meg a színpadon.

Agyrázkodtató nevetésben tör ki a közönség s valaki lakonikusan jegyzi meg: «nem messze esik az alma fájától».

— Hogy tetszik az új ruhám, Árminkám?

— Hehehe! Légy nyugodt: nekem egy cseppet sem tetszik, tehát biztos lehetsz benne, hogy a gavalléroknak nagyon fog tetszeni.

MESE A HIVATAL-VADÁSZOKRÓL.

Talán nem is nálunk történt, de az bizonyos, hogy nagyon derék dolog lenne, ha itt történt volna.

A képviselőház folyosóján (kérem: másutt is van képviselőházi folyosó) megjelenik egyszer egy öreg «gentry» s azt mondja, hogy ő Y. miniszterrel szeretne beszélni. Valamelyik fiatal képviselő készségesen oda vezet. Megmondja, hogy ő kicsoda? A miniszter nagy szivességgel fogadja a régi, ősi család tagját.

— Hát aztán mivel szolgálhatok?

— Bizony én egy kis protekcióért jöttem exczellenciához: van egy fiatal ember ismerősöm, igen jó házból való, azt szeretném az exczellenciád miniszteriumában most megürrült ez s ez hivatalba besegíteni. Megigérttem neki, hogy szólok mellette.

— Hm! Igazán nagyon sajnálom; arra az állásra már van emberem. Egy igen jeles ember. No, de mint-hogy nem tehetek eleget az ön kérésének, legalább egy jó adomával kárpótlom önt; — épen most jut az eszembe.

— «Hát volt egyszer egy király. Az egyszer egy szép, napfényes napon elindult az ő kíséretével vadászni a közeli erdőbe. Az erdő szélén egy juhász emberrel találkozik, a ki szokás szerint egy számaron ült. «Jó napot barátom!» szolt a király kegyesen. «Adjon isten, király uram», felelt a juhász. S mindjárt azt is megkérdezte, hogy ugyan hová igyekeznek ő felségeik? «Vadászatra», — felelt kegygyel a király. «Vadászatra?»

Hej, felséges uram, bőrig áznak», — szolt a juhász.

— Hanem a király nem ügyelve a juhász intésére, egészen megbizott az udvari idő-jósbán, a ki pompás napot jövendölt, — és tovább lovagolt kíséretével az erdőbe. A társaság alig ért be az erdő sűrűsebbjébe, mikor hirtelen vihar keletkezett s utána olyan zápor-eső zahogott, hogy az egész társaság csakugyan bőrig ázva ért vissza a palotába, a hol is legelső dolga volt a királynak az idő-jóst elkergetni s a juhászt magához hivatni. «No, barátom, neked igazad volt», — szolt a juhászhoz a felség. — «mi csakugyan át-meg átáztunk és mert te ezt előre meg tudtad jósolni, hát most megteszlek téged az elkergetett idő-jós utódjának». A juhász mosolyogva felelt: «Köszönöm felséges uram nagy kegyelmét, de én nem fogadhatom el azt az állást; nem értek én az idő-jósláshoz. Nem én voltam az, a ki az időt előre megérezte, hanem a szamaram: az hegyezte mindig a fülét, arról tudtam én meg, hogy milyen idő lesz». «Nos, — felelt a király nevetve, — hát akkor a szamaradat nevezem ki udvari idő-jósnak».

Az elbeszélő miniszter itt szünetet tartott, vendégére nézett s aztán így folytatta:

«S ez volt a legnagyobb hiba, a melyet az a király egész életében elkövetett, mert attól az időtől kezdve azt gondolja magáról az országban minden számar, hogy ő hivatalba való».

Feleség: Lajos te, mérsékeld magad...

Férj: Nem, Linuskám, nem... Mikor nekem ezt a nótát húzzák, akkor én újra fiatalnak érzem magam s járom irgalmatlanul...

Feleség: De hát muszáj azt itt mindenkinek tudni, hogy te fiatal korodban káposzta-taposó voltál?

AZT CSINÁLJA.

Mama: Jaj, Gizike! hogy besároztad magad! Mondd meg most magad, hogy mit csináljak veled?

Gizike: Tölöld med a soknyámat.

Az alig fővárosba került diák nagy örömmel viszi szerte földmives apját, hogy majd megmutat neki minden itt föllehető nevezetességet.

Kimenne a ligetbe, a «Központi tejsarnok» előtt haladtak el.

— Hát ez micsoda ház? — tudakolja az öreg.

— Ez — a fővárosi *tejgyár*, — feleli a fiú komolyan.

NEHÉZ MEGFEJTENI.

— Ugyan mondja csak tanár úr, miért neveznek minket «szép nemnek?»

— Hm! azt e pillanatban csakugyan nem tudom magam sem megmondani...

OSZTÁLYOZÁS.

Az alföldön a parasztok így osztályozzák az ételt:

Méltóságos pulyka!

Nagyságos lúdhús!

Tekintetes töltöttkáposzta!

Teins úr haluska! és

Hallja kend bab!

NE BÁNTSD A KIS KUTYÁT!

1.

4.

4.

2.

5.

8.

3.

6.

9.

Kissler 87

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Venijige. Csak egy kis humor, vagy ha az nem: egy kis elmésség volna benne. — de nincs. — *Sz-ó B-n.* (Igló.) Talán az utolsót, az «Eszménykép» cziműt közöljük. A többi meg alig emelkedik felül az önképző-köri verselgetéseken. — *K-di S-r.* (Bpst.) Egyik hévállik. A többire egészen illik az előző üzenet. — *Cz-ó J-s.* (Bpst.) Jó dolgok: bár az első egy kicsit kényes tárgyú. — *Jóakaró Figgelő.* Tökéletesen belátjuk, hogy néha a rajz reprodukciója kévébé sikerül, de az ritka kivétel. Ezt azzal igyekezünk ellensúlyozni, a mit szintén említeni tetszik, hogy tartalmaznak «határozottan emelkedik» lapunk. A fametszetek azért maradtak el, mert a mi próbát tettünk a fametszőkkel, az messze mögötte maradt a cinkográfiai reprodukciónak. — *L. K.* (Bpst.) «A búvós tánczrend» czimű kézirat rendelkezésére áll. — *K-y M-r.* (M-Szgt.) A lap útra kelt: — a krónikás adomát már olvastuk valahol. — *Medicus.* A «Magányban» czimű meg fog jelenni, — a másik nem. — *A mór.* (Bpst.) Nem csattan ennek a dolognak a vége. Pedig olyan jól indúl! — *F-d F-cz.* (Bpst.) De ezek

már nem sikerültek. — *R-th M-r.* (Bpst.) Megpróbáljuk reprodukáltatni, bár nem hiszszük, hogy jól sikerüljön, mert igen kicsiben, elvesz vonásokkal van rajzolva. — *Sü.* (Bpst.) A bordal inkább valamelyik szépirodalmi lapba val. — *K-n / S-r.* (Bpst.) Csinos verselés, — egyéb semmi. Nem közölhetjük. — *Békeft.* De már ezek csakugyan nem rajzok. — *Spi-r.* (Dbrczn.) Nem vált be. — *P-p Gy-a.* (Flk.) Hiba történt: «A huszár» valahogyan desztált. Nem leljük sehol. Nem lehetne még egyszer rapportra állítani? — *X. Y.* (Ard.) Költményeit nem használhatjuk. A kéziratot egy hétig megőrizzük: rendelkezék velük. — *R-gh T-r.* (Újpst.) Kérését, sajnálatunkra, nem teljesíthetjük. — *Diogenes.* Lehetne ezekből a versekből valamit csinálni, de persze egy kicsit gondosabb verseléssel. Ilyen pongyolán nem szabad velők előállni. — A humoreszk gyenge. Inkább adomaszerű apróságot kírünk. — *N-szy F-ucz.* (Bpst.) A «dalt» nem használhatjuk. — *Himfy.* Pista bátyánkat nem várhatjuk már sokáig.

Több kéziratrol jövőre.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.** (Lakása: József-körút 48.)

Tisztviselők, tanítók, cipészek, szabók és általában mindazok, a kik ülő életmódot folytatnak, többnyire aranyeres bántalmairól panaszkodnak. Emésztésök rendetlen, székrekedés fejfájással, vértorlódás, szédülés stb. jelentkeznek. Mindez esetekben gyors segínyt nyújtanak a Brandt **Rich.** gyógyszerész-féle svájci labdacsek, mert a baj okát elenyésztetik. De mindazoknak, a kiknek foglalkozásuknál fogva a főtebb említett bajokra hajlandóságuk van, ajánlatos, hogy koronként svájci labdacseket használva, e bajoknak elejét vegyék. — E labdacsek doboza 70 kr. a gyógyszerárakban.

PALLAS

irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvkiadóhivatalában (Budapest, Kecskeméti-utca 6)

kapható:

NÉPSZERŰ CSILLAGÁSZATTAN

Az égboltozat egyetemes leírása.

Írta: **Fiammarion Camille.** Fordította: **Hoitsy Pál.**

360 ábrával, színes könyvmatok és csillagászati térképekkel. — 2 kötet.

Füzve 8 frt. Diszkötésben 12 frt.

Megjelent és kapható

a **PALLAS** irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó egyének.

Hivatalos kiadás.

Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

Több száz szobára folytonos készletben tartok asztalos- és kárpitos-butort

a legegyszerűbb kivitteltől a legfinomabbig, csakis szolid minőségben, legolcsóbb gyári árak mellett

STEINBACH SÁNDOR

kárpitos, diszitő és butorgyáros

Budapest, Ferencz József-tér 6.

a lánczhiddal és az új rendőrségi palotával szemben.

Menyasszonyi ketengyéknek és nagyobb mérvű berendezéseknek megfelelő engedély. Különösen ajánlható: A kedvelt **ruganyos ágybetétek** (egész ágyberendezés egy darabban) **árja 12 frt.** Ugyanez mint **ottomán** használható **14 frt.**, a hírneves **garçon-támlányok** (támlány-ágyak) **30 frt.** saját szabadalmazott találmány. 4060

Kívánatra raktárom egyes butordarabjainak eredeti fényképét megküldöm.

Figyelmeztetem a t. cz. közönséget óvakodni a fővárosban egy idő óta sokatigéző butorcégektől, mint asztalos társaságok és szövöttek, valamint butorelárusítóktól magánlakásokon, állítólag uraságok elutazása ethalálózása (a lakás egyszersmind bérbeadása mellett) vagy egyéb okok miatt, melyek majdnem kivétel nélkül a t. cz. közönség ámitására és téntrva vezetésére szolgálnak; azon helyzetben vagyok, szolid gyártmányokat olcsóbban szállíthatni, mint az itt megjelöltek csábító eljárásuk daczára.

A PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvkiadóhivatalában (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 6. szám) kapható:

NEMZETGAZDASÁGI

és

STATISZTIKAI

ÉVKÖNYV.

Szerkeszti:

DR FÖLDES BÉLA.

Harmadik évfolyam, 1886.

Ára füzve 3 frt 20 kr.,

kötve 4 frt.

Mertens és Társa

I. rangú fényképészeti műintézete
Erzsébet-tér 7. sz., a bécsi-utca sarkán.
Budapest **legnagyobb** és technikailag legelőké-
letesebben berendezett **műterme.**

Csoportfelvételek 70 személyig.
Kizárólag pillanat-felvételek.
eszközletnek. 4681
Giajfestmények művészi kivitelben.

Legalkalmasb ajándék!

STERNBERG ÁRMIN

hangszergyára Budapesten, VII., Kerepesi-út 36.sz.

LEGÚJABB HARMONIKA-FUVOLA 12 billentyűvel, kellemes hangokkal: báráinak igen kellemes mulató-eszköz. Ára 2 frt. Mindennemű hangszerek nagy raktára. 200 képpel díszített nagy hangszerkatalógus kívánatra ingyen. Harmonikáról külön árjegyzék. Javítások pontosan teljesítettek.

Városligeti Artézi-forrás.

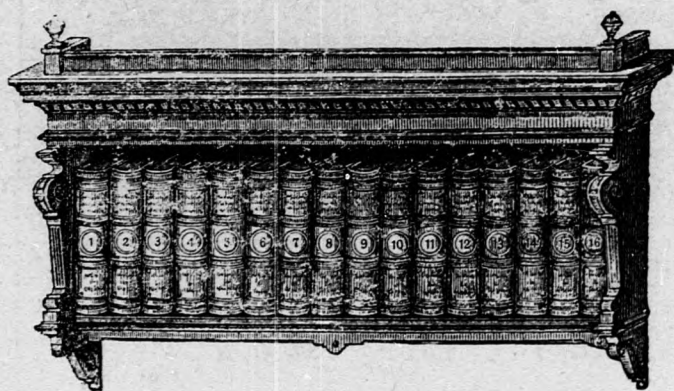
Az artézi kút vize a nem alkalikus, csekély kén-tartalmu vizek közé sorolható s már eddig is jó sikerrel használtatott u. m.

1. Az emésztő szervek bántalmainál különösen idült gyomor-hurutoknál, gyomor-göröcsöknél és májbajoknál.
2. Idült csúznál, köszvénynél és azok utóbántalmainál, minők: izületi merevségek és csontdaganatok.
3. Lobos kórfolyamatok után felmaradt izzadmányok eloszlátása.
4. A garat és légső idült hurutos bántalmainál részint öblítés, részint belégzés alakjában.
5. Vese-bántalmaknál.
6. Idült bőr-bántalmaknál, a mennyibe nemcsak a víz hőfoka, hanem annak kiváló **nagy mennyiségű szén-sav-tartalma** a külbőr idegeire nagy befolyással van.
7. Idült fekélyek és sebek gyógyításai folyamatának gyorsítási céljából. E víz megrendelhető a városligeti artézi kúti irodában és az e célra meghatalmazott tőzsdékben is.

Egy műtony víz ára földszint és I. emeletre 29 kr. II. III. és IV. emeletre 25 kr.

A vállalkozó.

Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, Kecskeméti-utca 6. — Klösz Gy. chemigrafája.

MAGYAR LEXIKON

AZ EGYETEMES ISMERETEK
ENCYKLOPAEDIÁJA.

16 vaskos kötet és 1 kötet képes atlasz.

Ára füzve 48 frt, kötve 64 frt.

Kötetenként füzve 3 frt.

Kötetenként kötve 4 frt.

Évtizedekig várta közönségünk egy magyar lexikon megjelenését, mely pótolta volna a régen elfogyott Ismeretek tárárt, s a magyar viszonyokkal nem törődő német Conversations-Lexikonokat. A fenti munka e hézagot akarja pótolni. — Elég bő, hogy akár Brockhaus, akár Mayer Lexikonjait nélkülözhetővé tegye, másrészt hazai viszonyainkra oly nagy mérvben van tekintettel, hogy semmiféle más idegen nyelvű Lexikon nem pótolhatja e tekintetben a **Magyar Lexikont.**

Ezen a maga nemében egyetlen és különösen a magyar viszonyokat fölkaroló, minden tudományágat, történelmi, földrajzi s életrajzi adatokat tömören magában foglaló mű. egymaga ugyszólván egész könyvtárt pótolni képes.

Ha komoly, s jelentékenyebb ünnepi ajándékról van szó, nem adhatunk alkalmasb művet, mint a minő a **Magyar Lexikon.**

Kapható minden könyvkereskedésben és a

PALLAS

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

KIADÓHIVATALÁBAN

Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.